

מ"ת 13877/08/13 - מדינת ישראל נגד ע' ל' א'

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 13877-08-13 מדינת ישראל נ' א' (עציר)

בפני מבקשת	כב' השופט אלון אינפלד
נגד משיב	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ רחל אלמקייס, פמ"ד
	ע' ל' א' (עציר)
	ע"י ב"כ עו"ד ניל סיימון

החלטה

1. זוהי החלטה בבקשה לעיון חוזר, בו מבקש המשיב לקבל חלופת מעצר חדשה אשר לא הוצעה בעבר.
2. ההחלטה העיקרית בתיק זה ניתנה על ידי כב' השופט אבו טהה, מיום 21.8.13 שם פורטו נסיבות כתב האישום ועיקרי הראיות. המדובר באישום באלימות של המשיב כלפי בתה של בת זוגו, בת השנה. זאת, לאחר שסדרת חבלות עוררה את חשדו של הצוות הרפואי בבית החולים.
3. נקבע שיש ראיות לכאורה נגד המשיב. עם זאת, כב' השופט אבו טהה התייחס מפורשות בהחלטתו לכך שאין עדיין חוות דעת סופית בתיק החקירה. אולם, על יסוד החומר שהיה לפניו באותה עת קבע שיש ראיות לכאורה והורה על קבלת תסקיר. זאת, תוך שמירת אפשרות להתייחס לחוות הדעת בהמשך.
4. תסקיר ראשון ניתן, בו נקבעה הערכת מסוכנות גבוהה ביחס למשיב, בין השאר על יסוד עברו הפלילי. התסקיר שלל את חלופות המעצר שהוצעו באותה עת. בנסיבות אלה, הסכים הסנגור להארכת המעצר עד תום ההליכים. זאת, תוך שהוא מסייג ומאזכר את ההמתנה לחוות דעת סופית ותוך פתיחת הפתח להציע חלופה חדשה. על יסוד הודעה זו הורה כב' השופט אבו טהה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.
5. כחלוף מספר שבועות ביקש הסנגור לקיים עיון חוזר, לאחר שעלה בידו להציע חלופת מעצר מתוקנת. כב' השופט אבו טהה הורה על הגשת תסקיר משלים ואז העניין הועבר לטיפול עקב היעדרותו של כב' השופט אבו טהה. התסקיר המשלים שהוגש חוזר על הערכת המסוכנות כפי שנקבעה בעבר, אף על יסוד ראיון מעודכן, בו חן את הצעת החלופה החדשה ושולל אותה.
6. מסתבר שבין הדיון הקודם לבין הדיון החדש נתקבלה חוות הדעת הסופית בתיק.
7. בדיון, ביקש הסנגור לבחון את חלופת המעצר למרות ההמלצה השלילית של שירות המבחן. הסנגור התייחס

לתסקיר ולחלופה, אך גם "פתח" מחדש את שאלת הראיות לכאורה. הסנגור הבהיר כי הוא מסכים שיש ראיות לכאורה. הסנגור אף הצהיר כי הראיות לכאורה עוברות את המבחן של הלכת **זאדה**. יחד עם זאת, טען הסנגור שיש "בעייתיות" בראיות וכי לשיטתו סובלות מחולשה מובנית.

8. לגופן של הראיות, הסנגור מיקד את החלטתו בטענה אחת פשוטה. הוא הצביע על חוות הדעת הפתולוגית, אשר מהווה את הבריאח התיכון של הראיות בתיק. חוות הדעת אינה משתמשת בלשון "וודאי" לגבי המסקנה המפלילה אליה היא מגיעה, אלא לשון סבירות. הסנגור סבור כי סטנדרט זה אפשר בהחלט שלא יהיה מספיק כדי להרשיע בסופו של יום. מכאן סבור הסנגור שיש לעשות מאמץ מיוחד לאיתור חלופה בתיק זה. הסנגור הדגיש כי אף השופט אבו טהה ראה בעניין זה נקודה מרכזית ולשיטת הסנגור עצמו "אם השופט אבו טהה לא היה סבור שיש בעיה בראיות לא היה מפנה לחלופה" (עמ' 11 למעלה).

דין

9. לאחר עיון בכתב האישום ולאחר עיון בעברו הפלילי המכביד עד מאוד של המשיב, אני מבין בהחלט את הסנגור הסובר שהשופט אבו טהה לא היה שולח את המשיב לבחון חלופה, אם לא היה סבור שיש קושי בראיות. זאת, נוכח העבר הפלילי הכולל סדרת רישומים, משנת 1996 עד היום, בעבירות אלימות (כולל חמורות ובמשפחה), עבירות מין ועבירות רכוש. אלא, שהשופט אבו טהה הבהיר כי טרם קבע עמדה ביחס לחוות הדעת הפתולוגית, אלא שדי במה שהיה מונח לפניו כדי לקיים ראיות לכאורה, לאותה עת.

10. לגופם של הראיות, אין צורך לפרט אלא בתמצית שבתמצית, נוכח המחלוקת הממוקדת. המדובר בילדה כבת שנה אשר הגיעה לבתי החולים בשתי הזדמנויות שונות עם הפגיעות הבאות:

א. ביום 30.5.13 הגיעה לבית החולים ונמצאה בצקת ברקמות המצח והעפעפיים עם שינוי גוון, חשד לשבר ללא תזוזה בקרקפת עם דימום תחת הקרקפת. האם הסבירה כי הילדה "דפקה" את הראש בלול.

ב. ביום 30.6.13 הגיעה הילדה עם נפיחות תת לסתית ונמצאו גם שטפי דם בפנים.

ג. ביום 25.7.13 הגיעה הילדה לבית החולים עם תלונה על מכת ראש. נמצא שטף דם מתחת לעור במצח, דימום בתעלת האוזן, חתך בשפה העליונה ואף שברים בעצם השוק ובעצם השוקית ברגל השמאלית.

ד. באופן כללי, באשפוזים נמצא כי הילדה "שברה עקומות" במישור סטטיסטיקות ההתפתחות, דבר שעורר חשד ל"כשל - שגשוג".

ה. חוות הדעת סיכמה את שלשת הממצאים העיקריים שנמצאו בבדיקה מטעמה כשפך דם תת עורי במצח, סימנים לתהליך ריפוי של ברירת השפתיים עם נפיחות רקמות, ושברים במטפיזות של עצמות השוק השמאלית.

11. יש לדחות את פירושו של הסנגור לחוות הדעת.

12. נאמר, אכן, כי כל אחד מהממצאים יכול היה להיגרם מחבלה תאונתית. עם זאת, הודגש כי לגבי השברים בעצמות השוק (נוכח המנגנון הסיבובי ביצירתם אצל ילדה שטרם ילדה ללכת) כי הסבירות לכך "נמוכה מאוד". כן נאמר כי התכיפות של האירועים מעלה "חשד כבד מאוד". נמסר כי ההסברים שנתנו האם ובן זוגה, אינם נותנים מענה מלא ומקיף לממצאים הרפואיים, בפרט באשר לשברים בעצמות השוק שהם האינדיקציה המתמיהה ביותר. בשים לב לסימנים אלה, על רקע כשל השגשוג, דעת הפתולוגים היא כי "קרוב לוודאי שהחבלות שנמצאו בנבדקת אינן תאונתיות, ונגרמו באופן מכוון".

13. אכן, הרופאים הם אנשי מדע, ולא יכתבו על מסקנה כי היא וודאית, כל עוד אינה וודאית לגמרי מבחינה מדעית. אולם, המסקנה של חוות הדעת היא מסקנה "קרובה לוודאי", מבחן הסתברותי לא מספרי, המזכיר בהחלט את המבחן המשפטי "מעבר לספק סביר".

14. אולם, על מנת להסיר ספק בדבר איכות הראיות הטובה, לשלב ראשוני זה, די לעיין בגרסאות של המשיב ובת זוגו, אמה של הפעוטה. שניהם משנים את גרסאותיהם במשטרה בעניין קריטי, היינו לגבי מי היה במקום בעת שהתרחשה אותה תאונה לכאורה שאמורה הייתה להסביר חלק מחבלות, לרבות בשוק. יתרה מזו, הם גם מתאמים גרסאות ביניהם. התנהגות זו, מהווה לכאורה התנהגות מפלילה, המחזקת את הראיות נגד המשיב. הקלטה סמויה של שיחה בין השניים, בו האם חוקרת את בן זוגה, שמא הוא אכן הפוגע, לכאורה מפנה את "האצבע המאשימה" של המאשימה מהאם אל המשיב לבדו. הסתירות בגרסאות, והעדר כל הסבר, ולו באחת משלל הגרסאות, לשבר בשוק שנגרם לכאורה במנגנון סיבובי אצל ילדה שאינה הולכת, מותיר את המשיב עם ראיות לכאורה חזקות נגדו, חזקות בהחלט.

מסקנה וחלופה

15. **סיכומו של דבר**, צודק הסנגור שיש מקרים בהם הראיות לכאורה עוברות את מבחן **זאדה** אך במעט, והדבר מחייב מאמץ מיוחד למצוא חלופה, למרות קיומן של ראיות לכאורה. המקרה הזה אינו נמנה עליהם. **הראיות הן באיכות שהיא בהחלט מעל הנדרש** לפי הלכת **זאדה**. אין "בעייתיות" אמיתית, ואין פגם באיכות הראיות או "כרסום", המחייב לעשות מאמץ מיוחד למציאת חלופה, או במילים אחרות להתפשר על חלופה באיכות גרועה. **די בראיות לכאורה למעצר ממש, ובשופי**.

16. לעניין **החלופה עצמה**, נוכח דברי הסנגור לפיהם אך בשל הקושי בראיות הוחלט בכלל לבדוק חלופה, לכאורה אין צורך להשיב לשאלה זו. אולם, על מנת להפיס את דעתו של המשיב עצמו, יאמר שלאחר עיון בשני התסקירים, **אין מקום לכל חלופת מעצר**.

17. שירות המבחן הבהיר כי **קיימת רמת סיכון גבוהה לפגיעה בסובבים ולהפרת תנאי השחרור**. שירות המבחן חזר על הערכה זו, בתסקיר השני לאחר ראיון חוזר עם המשיב. הסנגור סבור כי הערכה זו נובעת מהכחשת המשיב את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ולא היא. שירות המבחן התייחס לבעיית האלימות בכלל חיי המשיב, דבר העולה מהעבר הפלילי ותולדות חייו, אין אינדיקציה כי השירות פעל בניגוד לפסיקה, והסתמך, שלא כמשפט, על ההכחשה הנוכחית.

18. נוכח הערכה שכזו, בשים לב לראיות אודות המסוכנות בתיק החדש, ובשים לב למגוון הרחב של עבירות האלימות והקרבות מסוגים שונים בעבר הפלילי, אכן, **אין מקום לכל חלופה במקרה זה.**

19. מעבר לאמור לעיל. **שירות המבחן נימק היטב את שלילת החלופה המוצעת**, ואיני מבין על מה יצא קצפו של הסנגור. על פי הפסיקה, בתי המשפט צריכים הנמקה טובה כדי לחרוג מהמלצת שירות המבחן שלא להסתפק בחלופה, נוכח הערכת מסוכנות. במקרה זה, אפילו היה שירות המבחן משתכנע מחלופה כלשהי, איני סבור שניתן היה להסתפק בחלופה שכזו נוכח איכות הראיות הטובה על רקע העבר הפלילי, כל שכן נוכח המלצה שלילית מפורשת.

20. נוכח כל האמור, **הבקשה לעיון חוזר נדחית. המשיב יוותר עצור עד תום ההליכים.**

21. למען הסר ספק מובהר כי ההנמקה האחרונה, ביחס לחלופה המוצעת, היא הנמקה מצטרפת ולא הנמקה עיקרית. לפיכך מובהר שלא יהיה בעצם ההגשה של חלופת מעצר חדשה, כדי להוות עילה לעיון חוזר. אם יבקש הסנגור לעיין מחדש בשאלת המעצר, יצטרך להצביע על עילה קונקרטית על פי דין לקיים הדיון מחדש.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשע"ד, 01 ינואר 2014, בנוכחות
המשיב, ב"כ עו"ד סיימון והתובע עו"ד אלבז.